

δλην ἐξυρισμένην καὶ ἐκροτάλιζον τὰ εἰς χεῖράς των ὀνομαστά τῆς Ἰσιδος κρόταλα. Μετὰ τούτους ἤρχοντο οἱ ἱερεῖς μὲ τὰ σύμβολα τῶν θεῶν. Ὁ πρῶτος ἔφερε λυχνίαν ἐν σχήματι λέμβου, ὁ δεύτερος δύο μικροὺς βωμούς, σύμβολα τῆς ἐπικουρίας καὶ πρόνοιας τῆς Ἰσιδος καὶ ὁ τρίτος τὸν νικηφόρον φοίνικα χρυσόφυλλον καὶ τὸ σκήπτρον τῆς εἰρήνης. Ὁ τέταρτος ἔφερεν εἰς περιθέατον ὕψος τὸ ἔμβλημα τῆς θείας εὐθυδικίας καὶ εὐμενείας, ἥτοι χεῖρα ἀνοικτήν, ἔφερε δὲ καὶ ἀγγεῖον, ἀφ' οὗ ἐστάλασσε γάλα, ὁ πέμπτος χρυσὴν σκάφην καὶ παρ' αὐτὸν ἕτερος ἀμφορέα.

„Κατόπιν τούτου προέβαιναν ὁ θεὸς Ἄνουβις κυνὸς ἔχων κεφαλὴν καὶ διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς κρατῶν σκήπτρον, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς φονίκειον κλάδον. Τοῦτον ἠκολούθει ἡ θεὰ Ἰσις ἐν μορφῇ δαμάλεως, ἐπὶ τῶν δύο ὀπιθίων ποδῶν ἱσταμένης. Παρ' αὐτὴν ἐσύρετο κιβώτιον πλήρες ἀγίων λειψάνων, ἐν οἷς καὶ ἡ ὕδρια ἐκείνη, ἥτις ἐθεωρεῖτο ὡς σύμβολον τῆς ἀρχῆς καὶ προσεύσεως πάντων ἐκ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ὑγρότητος. Τελευταῖος ἤρχετο ὁ ἱεροδύτης.

„Πρὸ παντὸς ἄλλου εἴκνυσε τὴν προσοχήν μου ὁ ὕψιλος ἐκεῖνος καὶ ρωμαλέος ἀνὴρ, ὅστις παρίστα τὸν Ἄνουβιν. Δὲν ἤξεύρω δὲ διὰ τί τὰ βλέμματά μου προσηλθύντο πάντοτε ἐπ' αὐτόν. Συνέβη δέ, ὅταν ἡ πομπὴ ἐσταμάτησέ μίαν φορὰν καθ' ὁδόν, νὰ ὑψώσῃ ὀλίγον τὴν κυνὸς κεφαλὴν του, ἴσως διὰ ν' ἀνασάνῃ ὀλίγον καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶδον τὸ πρόσωπόν του. Ταυτοχρόνως συνηντήθησαν τὰ βλέμματά μας, καὶ ἀνεγνωρίσαμεν ἀλλήλους. Ἦτον ὁ Θράσυλλος, ὅτι δὲ ἐτρόμαξεν ἐκεῖνος ἅμα ἀναγνωρίσας με, τοῦτο παρέτήρησα εἰς τὴν μορφήν του καὶ ἐπείσθην ὡς ἐκ τῆς ταχύτητος, μεθ' ἧς ἔβαλε τὸ κυνικὸν κάλυμμα πάλιν εἰς τὴν κεφαλὴν του. Ἐγὼ ὅμως ἔγεινα ἄλλος ἐξ ἄλλου. Τὸ πάλαιδον κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου μῖσος ἀνεφλέχθη πάλιν ἐν τῇ ψυχῇ μου καὶ ἐπεθύμουν νὰ τὸν συλλάβω εὐθὺς καὶ νὰ τὸν παραδώσω ὁ ἴδιος εἰς τὰ δικαστήρια. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐτόλμουν νὰ ταράξω τὴν πομπήν, μοι ἔμεινε καὶ καιρὸς νὰ σκεφθῶ καὶ ἡσυχώτερα. Ἐσκέφθην, ὅτι δυνάμεθα νὰ τὸν εὐρωμεν καὶ ἀργότερα, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα νὰ σοὶ ἀνακοινώσω πρῶτον τὸ πρᾶγμα καὶ νὰ ἀκούσω τὴν θέλησίν σου. Δὲν θὰ ἦνε ὅμως καλὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἐφαινετο ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν βαθέως κεχαραγμένα τὰ ἴχνη ἐλσεινῶν παθῶν, τὰ ὅποια ἔβραζον ἀκόμη ἐντὸς τῆς μαύρης ψυχῆς του.“

„Εἶμαι πεπεισμένος“, εἶπεν ὁ Φυλλίδας, „ὅτι αὐτὸς ὁ

ἄνθρωπος δὲν ἐκαλλιτέρευσε διόλου, καὶ ὅτι δὲν θὰ εὐτυχῇ ποτέ μὲ αὐτὴν τὴν κακὴν καρδίαν του καὶ τὴν ἀνήσυχον συνείδησιν, τὴν ὁποίαν ἔχει, καὶ ἂν ἀκόμη φαίνεται εἰς τὸν κόσμον εὐτυχὴς καὶ ἡσυχος.“

„Τί εἶχεν ὅμως νὰ κάμῃ μὲ αὐτοὺς τοὺς ἱερεῖς τῆς Ἰσιδος;“ ἠρώτησεν ὁ Κτησιφῶν.

„Ἀπὸ εὐλαβειαν δὲν θ' ἀνεμίχθη βέβαια εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα“, ὑπέλαβεν ὁ Φυλλίδας. „Εἶνε ἀληθές, ὅτι καὶ πολλοὶ Ἕλληνες ἀφιεροῦνται ἀπὸ τινος εἰς τὴν αἰγυπτιακὴν λατρείαν, ἴσως διότι δὲν ἱκανοποιοῦνται πλέον μὲ τὴν ἐθνικὴν μας θρησκείαν. Πολλοὶ ζητοῦσιν ἄλλους θεοὺς καὶ δελεάζονται ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν λάμψιν, τὸ ξένον καὶ τὴν μυστηριώδη φύσιν τοῦ θρησκευματος τούτου. Ἀλλ' ὁ Φυλλίδας δὲν παρασύρεται ὑπὸ τοιούτων λόγων.“

„Οὔτε ἀπὸ φιλοδοξίαν“, εἶπεν ὁ Κτησιφῶν, διότι τὸ ἱερατεῖον τῆς Ἰσιδος δὲν ἀπολαύει ἰδιαιτέρας τιμῆς ἐκτιμῆσεως, ἄλλως τε αὐτὸς θὰ ἔχῃ τὴν ὑποδεστέραν μεταξὺ αὐτῶν θέσιν.“

„Ἰσως ὅμως κατεσπατάλησεν ὅλην τὴν περιουσίαν του καὶ διὰ τῆς ἀθλιότητος καὶ κακουργίας του τόσον ἐδείνωσε τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν του, ὥστε νὰ θελήσῃ νὰ κρυφθῇ μετὰ τῆς συμμορίας ταύτης ἀποφεύγων οὕτω τὴν καταδίωξιν τοῦ νόμου καὶ καθιστῶν ὅπως οὖν ἀνεκτὸν τὸν βίον του. Θὰ εὐρίσκη δὲ πάντοτε εὐκαιρίαν ὅπως δουλεύῃ τὰ αἰσχροὰ πάθη του, διότι ἡ ἐκκλισις καὶ ἡ κακοήθεια τοῦ θρησκευματος ἐκείνου εἶνε ὅση πλείστη. Ἄς τὸν ἀφῃώμεν ὅμως, φίλε μου, μετὰ τῶν ὁμοίων του πιστεύω καὶ ἡ Χαριτώ μου νὰ μὴ ἐπιθυμῇ διόλου νὰ τὸν ἐκδικηθῶμεν.“

„Διόλου“, ἀπήντησεν ἡ Χαριτώ, „διὰ νὰ ἐκδικηθῶμεν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν κατώρθωσε νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχίαν μας; Ἄς ἀπολαύμεν εὐγνωμόνως τὴν εὐδαιμονίαν, ἣν οἱ θεοὶ μᾶς ἔδωκαν εὐλογήσαντες τὴν τύχην μας, καὶ ἄς λησμονήσωμεν τοὺς ἐπιβουλευθέντας ἡμᾶς.“

„Αὐτοὶ εἶνε ὠραῖοι λόγοι“, ὑπέλαβεν ὁ Κτησιφῶν „οἱ ὅποιοι ἐξέρχονται ἀπὸ τὴν εὐγενῆ καὶ ἡμερον καρδίαν γυναικός. Εἶδε τὴν ἀρχὴν ταύτην νὰ ἐνστερνισθῶσιν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.“

Ἄς ἀρκεσθῶμεν, φίλε Ἀναγνώστα, μὲ τὸ λόγιον τοῦτο καὶ ἄς μὴ ἀπαιτήσωμεν ὑψηλοτέρας ἀρχὰς παρ' εἰδωλολάτρου προπάτορός μας. Ἡμεῖς ὅμως ὡς Χριστιανοὶ ὀφείλομεν νὰ προχωρήσωμεν περισσότερον.

[ἐκ τοῦ γερμανικοῦ]

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

Μονοτονία ἐν Ἀθήναις. — Ἡ κατάρρευσις τῶν σιδηρῶν δοκῶν τοῦ θεάτρου καὶ ὁ θεός. — Ἡ κλοπὴ τοῦ νομισματικοῦ μουσείου. — Ὁ κ. Ροῖδης ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν μίαν νύκτα. — Δευτέρα πτώσις τῆς Κούτρας.

Ἐν Ἀθήναις, 27. Νοεμβρίου.

Ἄκρα μονοτονία ἐπεκράτει τῶν Ἀθηνῶν, δὲν εἶχομεν οὔτε βουλευτικὰς οὔτε δημοτικὰς ἐκλογάς, δὲν εἶχομεν θορυβώδεις διαδηλώσεις μετὰ τῆς εἰκόνης τοῦ υποψηφίου περιαγομένης ἐφ' ἀμαξῆς, ἐν πομπῇ, δίκην ἐπιταφίου, καὶ περι-αυγαζομένης ὑπὸ τῆς πολυχρόου λάμπεως τῶν βεγγαλικῶν, δὲν ἠκούετο ἀνὰ τὰς ὁδοὺς παράφωνος ὀρυμαγδὸς ζητωκραυγῶν ὑπ' ἐξώστην τινά, δὲν ἀγερρίπτοντο πυροτεχνήματα ὡς φλογεροὶ ὄφεις περιελισσόμενα γοργῶς ἐν τῷ κενῷ καὶ βροντωδῶς ἐκρηγνύμενα ἢ εἰς μαγευτικῶς γλυκυκρώμους πολυελαίους καταπίπτοντα.

Δὲν εἶχομεν οὔτε τὴν Βουλὴν, νὰ λάμπουν τὰ παρά-

θυρα τοῦ Βουλευτηρίου μέχρι βαθείας νυκτός, νὰ φρουρῶσιν παρὰ τὴν μαρμαρίνην κλίμακα τῶν προφυλαίων του οἱ στρατιῶται ἔχοντες ἐστημένα τὰ ὅπλα κατὰ πυραμίδας, φρικίασις νὰ διατρέχῃ τὸ καταπλημμυροῦν τὸν περίβολον τοῦ Βουλευτηρίου πλῆθος περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς ἐντὸς θυελλώδους συζητήσεως, ἀγωνία νὰ συσφίγγῃ μυρίας καρδίας — φεῦ! καὶ μυρίους στομάχους! — ἀνὰ τὴν πόλιν ὅλην καὶ τὴν Ἑλλάδα περὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐμπιστοσύνης ψηφοφορίας.

L'ennoi naquit un jour de l'uniformité

πληξίς καὶ ἀνία μᾶς εἶχε καταβάλῃ. Οὐδεμία συγκίνησις, ἐβραδίζομεν μὲ τὸν αὐτὸν ρυθμὸν ὥσει ἐκανονίζομεν πάντες

Σημ. Ἐνεκα βραδύτητος ἐν τῷ ταχυδρομείῳ ἡ δημοσίευσίς τῶν „Χρονικῶν“ τούτων ἀνέβληθῇ μέχρι τῆς σήμερον.

τὰ βήματά μας πρὸς τὸν βραδὺν ἤχον τοῦ αὐτοῦ τυμπάνου. Ὁ βίος ὅστις δι' ἡμᾶς ἦτο ἄλλοτε χεῖμαρρος κατακρημνιζόμενος εἶχε καταστῆ ὕδωρ λιμνάζον, κατὰ τὴν γραφικὴν ἔκφρασιν τοῦ συγγραφέως τοῦ Cuore.

Τότε αἱ Ἀθῆναι, ὡς ἐπιτήδειος διευθυντὴς ἐφημερίδος αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπινοήσῃ τι ὅπως ἀναζωπυρήσῃ τὸ σβεννύμενον ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνώστων του, παρήγαγον δύο γεγονότα à sensation· τὴν κατὰπτωσιν τῶν σιδηρῶν δοκῶν τοῦ ἀνεγειρομένου θεάτρου καὶ τὸν τραγικὸν ὑπ' αὐτῶν θάνατον πέντε ἀνδρῶν, καὶ τὴν μυστηριώδη κλοπὴν τοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐθνικοῦ νομισματικοῦ Μουσείου.

Ἡ νεναρκωμένη πόλις ἐξηγέρθη· ἄφθονος τροφὴ ἐρρίφθη εἰς τὴν περιεργιάντης· ἤρχισαν τὰ ἄρθρα τῶν ἐφημερίδων „τὸ δυστύχημα τῆς χθὲς“ μετὰ λυρικῶν περιγραφῶν πλήρων πάθους, μετ' ἀγανακτήσεως δεινὸν βοώσης κατὰ τῶν βδελυρῶν αἰτίων τοῦ κακουργήματος· ἀλλ' αἱ ἐφημερίδες ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς ἔξυθύμους· παραφέρανται σφόδρα καὶ ξεθυμαίνουν ταχέως· μετὰ πάροδον ὀλίγων ἡμερῶν ἐλησημονήθησαν καὶ τὰ αἷτια καὶ τὰ ἀποτελέσματα· καὶ ὅμως ἐν πενιχροῖς οἰκίσκοις μικρὰ παιδιὰ ῥιγοῦσιν ἐν τῇ ὀρφανίᾳ, παντέρημοι χῆραι ἀπολοφύρονται ἐπὶ νεοσκαφῶν τάφων!...

Ἄγνοῦ ἂν ἡ ἀνάκρισις εἰργάσθη ὅσον ἔδει, ἀλλ' ἡ φαντασία τοῦ λαοῦ εἰργάσθη ἐπαρκῶς· ἐδημιούργησε παράδοσιν τινα καθ' ἣν ἐπὶ τοῦ χώρου τοῦ ἀνεγειρομένου θεάτρου ἦτο ποτε ναὸς· ὅτι ὁσάκις καὶ ἄλλοτε ἐγένετο ἀπόπειρα οἰκοδομῆς ἡ θεία ὀργὴ κατεκρήμνισε τὸ κτίριον θάψασα ὑπὸ τὰ εἰρεπία του τοὺς βεβήλους ἐργάτας, ὅτι καὶ τώρα τοῦτο συνέβη· ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀνέλθωμεν μέχρι τοῦ οὐρανοῦ διὰ νὰ ζητήσωμεν τὴν αἰτίαν τῆς καταρρεύσεως τοῦ θεάτρου, ἐν ᾧ εὐρίσκεται τύσόν χαμηλά!

— Τὸ ἔμαθες;

— Τί;

— Ἐκλεψαν τὸ Νομισματικὸν Μοσεῖον· ἔκλεψαν ὅλα τὰ πολύτιμα νομίσματα· ἡ ἀξία τῶν κλαπέντων ὑπολογίζεται εἰς ὀκτακοσίας χιλιάδας δραχμῶν· εἰς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου ἀναβιβάζει τὴν ἀξίαν τῶν εἰς τρία ἑκατομμύρια! ἐτῆλεγράφησαν εἰς ὅλα τὰ Μοσεῖα τῆς Εὐρώπης· ὁλος ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος συνεταράχθη!

Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ ἐψιθυρίζοντο ἐν τοῖς καφενεῖοις,

ἐν τοῖς γραφεῖοις, ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἐν ταῖς πλατείαις· τινὲς ἐνδιεφέροντο ἐξ ἐπιγνώσεως τῆς ἐπιγενομένης ζημίας καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν δι' ἀτρύτων μόχθων καταρτισθεῖσαν συλλογὴν, ἄλλοι ἐνδιεφέροντο διὰ τὸ μυστηριώδες καὶ μυθιστορικὸν τῆς κλοπῆς, οἱ πολλοὶ ἐκ τῆς συνηθείας τοῦ νὰ ἐνδιαφέρονται περὶ νομισμάτων, ἔστωσαν καὶ ἀρχαῖα, ἐνδεδυμένοι ἐν τῇ κλοπῇ μέγεθος χρηματικῆς καὶ οὐχὶ ἐπιστημονικῆς ἀξίας.

Ὁ κλέπτης κατήλθε δια τῶν συρμάτων τοῦ κεραυναγωγοῦ καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος, ἔλεγον οἱ συζητοῦντες. Τὴν ἐπαύριον τῆς κλοπῆς ὁ τοῖχος πρὸς ὃν διὰ κρίκων συνδέονται τὰ σύρματα τοῦ κεραυναγωγοῦ εὐρέθη

ἀπεξεσμένος, εὐρέθησαν δὲ καὶ τινα νομίσματα, μικρᾶς ὅμως ἀξίας πεσόντα ἴσως ἀπὸ τὰ θυλάκια τοῦ κλέπτου.

— Αὐτὰ εἶνε τεχνάσματα ὅπως παραπλανηθῇ ἡ δικαιοσύνη ἔλεγον ἄλλοι· ὁ κλέπτης ἐξῆλθεν ἐκ τῆς μεγάλης θύρας· δὲν εἶνε κλέπτης κοινὸς ἐκ τῶν ἀναρριχωμένων· εἶνε ἐπιστήμων κλέπτης ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἐκλογῆς τῶν νομισμάτων τὴν ὁποίαν ἔκαμε.

Καὶ πράγματι τὸ κλαπέντα ἦσαν ὀλόκληρος ἡ συλλογὴ τῶν ἀττικῶν νομισμάτων, τινὰ ἐκ τῆς ῥωμαϊκῆς καὶ βυζαντιανῆς συλλογῆς, ἱκανὰ δ' ἐκ τῆς συλλογῆς τῶν νομισμάτων τῆς Μ. Ἀσίας. Πλεῖστα δ' ἐκ τούτων ἦσαν σπανιώτατα καὶ πολύτιμα.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚ. ΔΕΛΑΚ ΕΝ ΒΟΥΛΑΠΕΣΤΗ.

Ἀμέσως ἡ ἀνάκρισις ἐτέθη ὑπὸ ἀτμόν· ἀνεκρίθησαν πάντες οἱ ὑπάλληλοι ἀπὸ τοῦ Ἐφόρου τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης μέχρι τοῦ ἐσχάτου κλητῆρος· ἐγένοντο προφυλακίσεις· τὴν πρώτην δὲ μετὰ τὴν κλοπὴν νύκτα ἐτέθησαν ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν πάντες οἱ ἀνακριθέντες. Εἰς αὐτοὺς ἄραγε ὁ συγγραφεὺς τῆς *Παπίσης Ἰωάννης* ὅτι ἐν ᾧ ἐν τῷ περικόμφῳ γραφεῖ του ἔγραφεν ἴσως σελίδα τινὰ σπινθηροβολοῦσαν ἐξ εὐφυολογίας — ἅ! ὅχι, πρὸ πολλοῦ μᾶς ἔχει ξεσυνήθισα ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσιν ταύτην — ἐν ᾧ ἔγραφεν ἄρθρον τι διὰ τὴν Ὁραν κλητῆρες μετημφισμένοι παρεφύλαττον παρὰ τὸν ῥωσσικὸν ναὸν κατασκοπεύοντες τὰ πεφωτισμένα του παράθυρα;

Κατεβλήθη τόση φροντίς νὰ ζητηθῶσιν οἱ κλέπται ἐκεῖ ὅπου δὲν ἦσαν ὥστε δὲν ἔμεινε καιρὸς νὰ τοὺς ζητήσωσιν ἐκεῖ ὅπου ἦσαν. Ἀφ' οὗ δὲ οἱ ἀρμόδιοι ἀπηλιπσθησαν ὅτι θὰ εὗρωσιν ἰδέαν τινὰ ἐν τῇ κεφαλῇ των, ἤλπισαν ὅτι θὰ εὗρωσιν τὰ νομίσματα ἐν τοῖς θυλακίοις τῶν ἐπιβατῶν τῶν ἀπερχομένων ἐξ Ἑλλάδος· ἀλλὰ τὰ νομίσματα δὲν ἠνύνησαν αὐτοὺς περισσότερον τῶν ἰδεῶν.

Κατὰ τὰ φαινόμενα οὐδὲν θ' ἀνακαλυφθῇ· ἡ κλοπὴ θὰ μείνῃ διὰ παντὸς ἄγνωστος καὶ μυστηριώδης, παρεκτὸς ἂν ὁ κλέπτης ἀποφασίσῃ ποτὲ νὰ γράψῃ τὸ μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον διέπραξε· ν' ἀφηγηθῇ τὰς συγκινήσεις του, τὰς περι-

πέτειας τῆς εἰσόδου καὶ ἐξόδου του ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου, τὴν ἀγωνίαν του κατ' ἀρχάς, τοὺς μυκτηριστικούς γέλωτας του εἴτα ἐπὶ ταῖς γενομέναις πρὸς σύλληψιν τοῦ κλέπτου ἐνεργείαις· ἂν δὲ ὡς συγγραφεὺς ἔχῃ τὴν ἱκανότητα, τὴν ὁποίαν ἔχῃ ὡς κλέπτης θὰ πλουτίσῃ βεβαίως μὲ ἑκτακτον, ἔργον τὴν πτωχὴν μας φιλολογίαν.

* * *

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἀναγινώσκω ἐν ταῖς πρωϊναῖς ἐφημερίσιν ὅτι οἱ αἰχμάλωτοι τῆς Κοῦτρας ἐκηρύχθησαν ἀθῶοι ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου· αὐτοὶ οὗτοι οἵτινες πρὸ ἐξ μηνῶν κατεδικάσθησαν εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν! Τὸ σφάλμα ὅλον ἐπερίφθη εἰς τοὺς πολεμίους· ἂν περιήχθη δίκην ἀγέλης ἀνὰ τὴν Μακεδονίαν ὁ ἐλληνικὸς στρατός, ἂν ἐναπτύσθῃ ὑπὸ τοῦ ἐβραϊκοῦ συρφετοῦ, εἰς τοῦτο πταίουσιν οἱ πολέμοι· οὗτοι εἶνε ἀθῶοι! . . .

Ἦθελον νὰ σᾶς γράψω περὶ τῶν δημοτικῶν ἡμῶν ἐκλογῶν, περὶ τοῦ διαπρεποῦς κιθαριστοῦ μας Ξύνδα, περὶ τῆς προτεινομένης ἐκδόσεως Γραφικῆς, ἤθελον νὰ σᾶς περιγράψω μίαν συνεδρίαν τῆς ἐλληνικῆς βουλῆς, ἀλλ' ἀναβάλλω ταῦτα διὰ τὴν προσεχῇ μου ἐπιστολήν Εἶνε ἀθῶοι! παράδοξος ἀθρόότης στοιχίσασα τόσον ἀκριβὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα! . . .

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ.

1. ΠΑΥΛΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ. Ἐξ ἀθηναϊκ. φωτογραφίας (ἐν σελ. 369).

2. Η ΝΥΞ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ. Εἰκὼν ὑπὸ de Crayer (ἐν σελ. 372). Οἱ ζωγράφοι πάντων τῶν αἰώνων ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως, καὶ πρὸ πάντων οἱ ἀθάνατοι τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ὀλλανδίας διδάσκαλοι, οἵτινες διὰ τοῦ χρωστικῆς τῶν παρέστησαν τὰς ὡραιότερας σκηνὰς καὶ τὰ θεοειδέστερα πρόσωπα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀκαταπαύστως ἡσχολήθησαν νὰ παραστήσωσι κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς φαντασίας των καὶ τῆς ἱερᾶς ἐμπνεύσεως, ἣν ἔδιδεν αὐτοῖς τὸ ἀγνόητον θρησκευτικὸν αἶσθημα, καὶ τὴν ἱερὰν ἐκείνην νύκτα, καθ' ἣν ἐγεννήθη ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. Ἡ σημερινὴ ἡμῶν εἰκὼν, ἐφάμιλλος τῆς ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς „Κλειοῦς“ κατὰ τὸ πρῶτον αὐτῆς ἔτος δημοσιευθείσης, εἶνε ἔργον ὀλλανδοῦ καλλιτέχνου, ζήσαντος κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα καὶ διαπρέψαντος διὰ τῶν ἐκ θρησκευτικῆς πηγῆς εἰλημμένων καλλιτεχνημάτων του. Τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνος ταύτης φυλάσσεται ἐν τῷ ἐθνικῷ Μουσείῳ τοῦ Ἀμστελδάμου, ἀγορασθὲν πρὸ ἐτῶν ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως αὐτοῦ ἀντὶ πολλῶν χιλιάδων φράγκων.

3. Ο ΔΕΑΚ (Ferencz Deák) ἐγεννήθη τῷ 1802 σωτηρίῳ ἔτει ἐν Kettida, πόλιν τῆς Οὐγγαρίας, καταχόμενος ἐξ εὐκαταστάτου καὶ εὐγενοῦς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας τῶν ἐν Ζέμوني παροικούντων ἐλλήνων, ὡς αὐτὸς ἔλεγε, καὶ ὡς μαρτυροῦσιν οἱ ἐτι ἐπιζῶντες ἐνταῦθα συγγενεῖς αὐτοῦ.

Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐσπούδασεν εὐδοκίμως τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν, καὶ τελευταῖον τὴν νομικὴν ἐπιστήμην ἐν

Οὐγγαρία, Γερμανία καὶ Γαλλία, καὶ τριακονταετὴς ἐξελέγη βουλευτὴς τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

Διὰ πολιτικοῦ σταδίου 43 ἐτῶν ὑπεστήριξε πάντοτε τὴν ὀρθὴν καὶ πρακτικὴν γνώμην, οἱ δὲ συμπολιταὶ αὐτοῦ ἔδρεψαν καὶ δρέπουσι τοὺς ἀφθόνους καὶ ἀγλαοὺς καρποὺς τῆς μετριοπαθείας καὶ τῆς φρονήσεως αὐτοῦ· τῆς δ' ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης τῶν Οὐγγρων ἤρξατο ἀξιούμενος ὁ Δεάκ, ἀφ' οὗ ἐν ἔτει 1833 ἐκάθησε τὸ πρῶτον ἐν τῇ Διαίτῃ τοῦ Πρεσβούργου, ἡ δὲ δημοτικότης του διήρκεσε μέχρι τῆς 1. Ἰανουαρίου 1876, ὅτε οἱ Οὐγγροὶ φιλελεύθεροὶ ἀπεχαιρέτησαν διὰ παρὰ τὸν θνήσκοντα ἑξοχὸν καὶ περικλητὴ ἀρχηγὸν των· ὀλίγοι, ἀληθῶς, πολιτικοὶ ἄνδρες τῶν τε ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων ὑπῆρξαν τόσον συνεπεῖς πρὸς ἑαυτούς, καὶ ἐκρίθησαν ὑπὸ τῶν συγχρόνων τόσον δικαίως· ὁ Δεάκ ζήσας καὶ ἀναστραφεὶς ἐν μέσῳ τῶν ἀστῶν τῆς Βουδαπέστης ἐπὶ 40 ἔτη, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λησμονηθῇ ταχέως ὑπὸ τῶν εὐγνωμόνων συμπολιτῶν του.

Ὡς πάντες οἱ Οὐγγροὶ πατριῶται ἠθέλε καὶ ὁ Δεάκ τὴν ἐθνικὴν τῆς Οὐγγαρίας αὐθυπαρξίαν τε καὶ αὐτονομίαν, ἀλλ' ἐν ἀντιθέσει πρὸς πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἐφύρνει, ὅτι ἡ Οὐγγαρία θὰ ἐτήρει καὶ τὴν ὑπαρξίν της καὶ τὴν ἐν Εὐρώπῃ θέσιν της ἀριστα διὰ δυναστικῆς ἐνώσεως πρὸς τὴν Αὐστροίαν· ὅθεν ὁ ὑπ' αὐτοῦ ἐκπονηθεὶς dualismos (dualisme) πληροῖ τὸν διπλοῦν τοῦτον σκοπὸν· οὐδέποτε θὰ λησμονήσωσιν οἱ Οὐγγροὶ ἐκ τίνος φρικαλέας θέσεως ἐξήγαγεν αὐτοὺς πρὸ εἰκοσαετίας το νῦν ἐπικρατοῦν Οὐγγρικὸν σύστημα τοῦ Δεάκ.